

LAUSUNTO LUONNOKSESTA RAHANKERÄYSLAIKSI

Lyhyesti Sininauhaliitosta ja sen jäsenistöstä

Sininauhaliitto on lähes sadan järjestön keskusliitto. Se kokoaa päihde- ja mielenterveys-työtä sekä syrjäytymisen vastaista toimintaa tekeviä toimijoita yhteen. Jäsensyhteisöjä yhdistää toimintaympäristön lisäksi kristillinen arvopohja.

Jäsenjärjestöissä työskentelee lähes tuhat ammattilaista ja kaksituhatta vapaaehtoista. Järjestöt työllistävät vuosittain lähes kaksituhatta vaikeasti työllistyvää. Asiakaskontakteja on yli 6000 vuorokaudessa. Keskeisimmät järjestöjen työmuodot ovat heikossa asemassa olevien sosiaalinen työllistäminen, päiväkeskustoiminta sekä asumispalveluiden ja tuetun asumisen palveluiden tuottaminen. Järjestöjen rahankeräystuotot kohdistuvat kaikkein heikoimmassa asemassa olevien päihde- ja mielenterveysongelmaisten, yksinäisten, asunnottomien ja pitkäaikaistyöttömien auttamiseen.

Sininauhaliiton lausunto luonnoksesta rahankeräyslaiksi

Sininauhaliitto kiittää mahdollisuudesta antaa lausuntonsa luonnokseen hallituksen esitykseksi. Kannatamme rahankeräyslain uudistamista ja menettelytapojen yksinkertaistamista. Uudistus pitää kuitenkin valmistella hyvin ja esityksen vaikutukset arvioida kattavasti. Sen takia ehdotamme että asia palautetaan uudelleen valmisteluun ja luovutaan taivotteesta antaa laki nykyiselle eduskunnalle.

Rahankeräyslailla on tärkeä merkitys jäsenjärjestöjemme toimintaan. Haluamme olla mukana kehittämässä rahankeräyslainsäädäntöä ja antaa lausuntomme myös tuleviin lain uudistamista koskeviin esityksiin. Tässä lausunnossamme esitämme huomioitavaksi seuraavia havaintoja lakiesityksestä.

Yleisiä huomioita lakiesityksestä

Voimassa olevan rahankeräyslain (255/2006) pääasiallisena tarkoituksena on ollut mahdollistaa rekisteröityjen yleishyödyllisten yhteisöjen ja säätiöiden varainhankinta yleishyödyllistä toimintaa varten sekä antaa viranomaiselle keinot puuttua rahan keräämiseen liittyvään epäasialliseen ja rikolliseen toimintaan. Rahankeräyslainsäädännön tarkoitus ei ole ollut edistää kaupalliseen tai yksityiseen etuun liittyvää varainhankintaa. Sisäministeriön 5.11.2014 antamassa luonnoksessa hallituksen esitykseksi rahankeräyslaiksi on luovuttu voimassa olevan lain tarkoituksesta. Uuden lain tarkoituksena olisi esityksen mukaan edistää rahankeräysten luotettavuutta sekä yleistä lahjoitusvalmiutta. Tämän toteutumi-

seen pyrittäisiin mm. sallimalla rahankeräys muillekin kuin yleishyödyllistä tarkoitusta edistäville yhteisöille, myös muihin kuin yleishyödyllisiin tarkoituksiin. Samalla luovuttaisiin voimassaolevan lain mukaisesta rahankeräysten etukäteisvalvonnasta siirtymällä lupajärjestelmästä ilmoitusmenettelyyn. Hallinnollisesti rahankeräysasiat siirrettäisiin poliisilta maistraatteihin ja rahankeräysten hallinnointia varten perustettaisiin julkinen rekisteri.

Rahankeräyslain uudistamista on esityksen mukaan kiirehditty erityisesti tietoverkoissa tapahtuvan varainkeruun yleistymisen vuoksi. Erilaiset kaupallisiin ja yksityisiin tarkoituksiin perustetut joukkorahoitushankkeet ovat yleistyneet. Osassa näistä hankkeista on ollut kyse rahankeräyslain vastaisesta vastikkeettomasta varainhankinnasta, johon viranomaiset ovat joutuneet puuttumaan. Hallituksen esityksessä tällaisesta kaupalliseen toimintaan liittyvästä vastikkeettomasta varainhankinnasta on käytetty termiä lahjoitusmuotoinen joukkorahoitus.

Sininauhaliiton näkemys on, että rahankeräyslain uudistamisessa on kiirehditty liiaksi eikä yleishyödyllistä toimintaa edistävien järjestöjen näkemyksiä ole otettu riittävästi huomioon lain valmistelussa. Esityksen mukainen lainuudistus merkitsisi perinteisestä yleishyödylliseen ja hyväntekeväisyystarkoitukseen luodusta rahankeräysjärjestelmästä luopumista ja saattaisi merkittävästi kaventaa yleishyödyllisen kansalaistoiminnan toimintaedellytyksiä. Sininauhaliiton jäsenjärjestöjen kohdalla tämä merkitsisi resurssien vähentämistä syrjäytymistä ehkäisevästä päihde- ja mielenterveystyöstä. Katsomme, että yleishyödyllistä toimintaa varten tapahtuva rahankeräys on jatkossakin pidettävä sekä käsitteellisesti, että lainsäädännöllisesti erillään kaupallisen ja yksityisen edun tavoitteluun liittyvästä lahjoitusmuotoisesta joukkorahoituksesta. Luontevammalta tuntuisi, että lahjoitusmuotoisen joukkorahoituksen sääntely tapahtuisi valtiovarainministeriön valmisteleman muiden joukkorahoitusmuotojen sääntelyn yhteydessä.

Mielestämme Rahankeräyslain mukaisen keräystoiminnan tulee jatkossakin lähtökohtaisesti kohdentua vain yleishyödylliseen toimintaan eikä lupajärjestelmästä tulisi luopua. Sininauhaliitto pitää tärkeänä, että rahankeräyksiä valvotaan riittävästi ja keräykset toteutetaan turvallisesti. Luvanvaraisuus ehkäisee väärinkäytöksiä ja mahdollistaa valvonnan. Samalla liitto korostaa, että varsinkin pienten järjestöjen kannalta nykyinen luvan hakeminen ja päätöksenteko on liian byrokraattista. Tämä estää pieniä järjestöjä hakemasta lupaa rahankeräykseen. Tältä osin järjestelmää pitää kehittää niin lainsäädännön avulla kuin hallinnollisestikin, mutta valmistelu tulee tehdä huolellisesti.

Pykäläkohtaiset huomiot

1§ Lain tarkoitus

Lakiehdotuksen mukaan lain tarkoituksena olisi rahankeräysten luotettavuuden ja yleisen lahjoitusvalmiuden edistäminen. Pykälää koskevissa yksityiskohtaisissa perusteluissa mainitaan näitä tarkoituksia edistävinä uudistuksina julkinen rahankeräysrekisteri sekä ehdotettava itsesääntely.

Itsesääntelyn kehittäminen ja julkisen rahankeräysrekisterin perustaminen olisivat varmasti hyviä keinoja lisätä lahjoitusvalmiutta ja ihmisten luottamusta rahankeräyksiin. Sen sijaan esitysluonnoksen muut keskeiset uudistukset tuskin edistäisivät kumpaakaan. Rahankeräysten toimeenpano-oikeuden laajentaminen kaikkia rekisteröityjä yhteisöjä ja julkisyhteis-

söjä koskevaksi sekä keräystarkoituksen laajentaminen yleishyödyllisistä ja hyväntekeväisyystarkoituksista erilaiseen yksityisen edun tavoitteluun olisi omiaan lisäämään ihmisten epäluottamusta kaikkeen vastikkeettomaan rahankeräämiseen.

Poliisin suorittamasta lupaharkinnasta luopuminen ja ilmoitusmenettelyyn siirtyminen omalta osaltaan heikentäisivät rahankeräysten luotettavuutta. Jälkikäteisvalvontaan siirtyminen heikentäisi myös perustettavan rahankeräysrekisterin luotettavuutta, samoin kuin se, että ilmoitettua kerättyjen varojen käyttötarkoitusta voitaisiin hakemuksella muuttaa. Tähän asti lahjoittaja on voinut luottaa siihen, että annetut rahat menevät joka tapauksessa yleishyödylliseen toimintaan, vaikka lupaehtoja poikkeuksellisesti muutettaisiinkin.

2§ Lain soveltamisala

Voimassa olevan rahankeräyslain soveltamisalan ulkopuolelle on suljettu uskonnonvapauslain tarkoittaman uskonnollisen yhdyskunnan julkisen uskonnonharjoituksen yhteydessä siihen osallistuvien keskuudessa suoritettava kolehdin keräys. Esityksen mukaan jatkossa soveltamisalan ulkopuolelle jäisivät kaikki rekisteröityjen yhteisöjen julkisissa tilaisuuksissa suoritettavat kolehdinkeräykset ja sitä vastaavat rahankeräykset.

Itse lakiehdotuksesta ei käy ilmi, että rahankeräys olisi sallittua ainoastaan rahankerääjän omilla julkisissa tilaisuuksissa. Tämä on kuitenkin kerrottu pykälää koskevissa yksityiskohtaisissa perusteluissa. Selvyyden vuoksi asiasta olisi tarpeellista mainita myös lakitekstissä. Lakiehdotuksessa tai sen perusteluissa ei kerrota myöskään siitä, mitkä tilaisuudet katsotaan lainkohdassa tarkoitetuiksi julkisiksi tilaisuuksiksi tai millaiset keräystavat luokitellaan kolehtia vastaaviksi.

3§ Keräystarkoitus

Nykyisen rahankeräyslain mukaan rahankeräys on sallittua yksinomaan yleishyödylliseen tarkoitukseen. Tästä poikkeuksena ovat keräykset yksittäisen talousvaikeuksissa olevan henkilön tai perheen auttamiseksi sekä päiväkodin ryhmän, koululuokan tai vakiintuneen opinto- tai harrasteryhmän opiskelun tai harrastustoiminnan edistämiseksi.

Jatkossa rahankeräys olisi esityksen mukaan sallittua mihin tahansa muuhun kuin yleistä turvallisuutta tai järjestystä vaarantavan, lainvastaisen tai hyvän tavan vastaisen toiminnan rahoittamiseksi. Pykälää koskevien yksityiskohtaisten perustelujen mukaan keräyksen toimeenpanoa pidettäisiin hyvän tavan vastaisena, jos se olisi selvästi ristiriidassa yleisesti hyväksytyjen yhteiskunnallisten arvojen kanssa. Tällaiset arvostuksenvaraiset lainilmaisut soveltuvat huonosti nykyaikaiseen arvopohjaltaan monimuotoiseen yhteiskuntaan, hankaloittavat suuresti laintulkintaa ja siten heikentävät yleistä oikeusvarmuutta. Perusteluissa esitetyt esimerkit hyvän tavan vastaisista toiminnoista ovat kaikki myös lainvastaisia, joten erikseen hyvään tapaan viittaaminen lakitekstissä lienee tarpeetonta.

Katsomme, että rahankeräyslain mukaisen keräystoiminnan tulisi ensisijaisesti kohdentua vain yleishyödylliseen toimintaan ja mahdollisista poikkeuksista säädettäisiin erikseen, kuten voimassaolevan lain 6 §:ssä. Poikkeusten tulisi jatkossakin koskea ainoastaan yleishyödyllistä toimintaa lähellä olevaa toimintaa.

4§ Rahankeräyksen kielletyt toimeenpanotavat

Lakiehdotuksessa ei määritellä sallittuja keräystarkoituksia tai keräystapoja, mutta sen 4§:n 1. momentiksi on sellaisenaan otettu nykyisen rahankeräyslain 9 §, jossa säädetään rahankeräyksen kielletyistä toimeenpanotavoista. Kiellettyä on mm. lakiehdotuksen 4 §:n 4-kohdan mukaan järjestää rahankeräys tavalla, jossa kaupankäynti ja rahankeräys ovat vaarassa sekoittua keskenään.

Kun rahankeräys olisi tulevaisuudessa mahdollista kaupallisille toimijoille kaupallisiin tarkoituksiin, herää helposti kysymys, miten niiden toimeenpanemat rahankeräykset voisivat olla sekoittumatta kaupankäyntiin. Markkinoilla toimivien yritysten pääasiallinen tarkoitus on tuottaa omistajilleen voittoa käymällä kauppaa ja oletettavasti ne käyttäisivät myös rahankeräyksiä palvelukseen tätä tarkoitusta. Osaltaan tämä tukee ajatusta, ettei vastikkeettomasta joukkorahoituksesta yksityisiin tarkoituksiin tulisi säätää samassa laissa yhteiskunnalliseen yleishyödylliseen tarkoitukseen menevän rahankeräämisen kanssa. Ehdotuksessa on epäonnistuttu selkiyttämään vastikkeellisen ja vastikkeettoman joukkorahoituksen eroavaisuuksia.

5§ Rahankeräyksen toimeenpano-oikeus

Voimassa olevan lain mukaisen rahankeräyslupaa voi saada Suomessa rekisteröity yhteisö tai säätiö, jolla on yleishyödyllinen tarkoitus ja rahankeräys saadaan toimeenpanna varojen hankkimiseksi yksinomaan yleishyödylliseen toimintaan. Näihin lähtökohtiin on lain 6 ja 7 §:ssä säädetty eräitä poikkeuksia, joiden perusteella esim. evankelisluterilaisen ja ortodoksisen kirkon hiippakunnat voivat toimeenpanna rahankeräyksiä diakoniatyön rahoittamiseen. Rahankeräyslupaa eivät voi saada valtio, kunta tai kuntayhtymä.

Vaikka laissa säädettyjä poikkeuksia laajennettaisiin, sen lähtökohdista ei pitäisi tulevaisuudessakaan luopua. Valtio ja kunnat eivät tarvitse oikeutta rahankeräyslain mukaiseen varainhankintaan, niillä on jo verotusoikeus. Myöskään yksityisen edun tai liiketoiminnan edistämiseen tähtäävän varainhankinnan salliminen rahankeräyslaissa ei tunnu perustellulta. Jos se sallittaisiin, toimeenpano-oikeuden rajaaminen pois yksityishenkilöiltä ja yksityisiltä elinkeinonharjoittajilta tuntuisi epäoikeudenmukaiselta ja pienyrittäjiä syrjivältä.

Esitysluonnoksen yleisperusteluissa on otettu käyttöön virallisessa käytössä entuudestaan tuntematon termi: rahankeräysmarkkinat. Lainvalmistelussa on riskienhallinnan kannalta hyvin vähän kiinnitetty huomiota tällaisten uusien markkinoiden luomisen mahdollisiin haitallisiin seurauksiin. Esityksessä on tosin ohimennen mainittu, että väärinkäytösten riski saattaa kasvaa, mutta ilmeisesti riskiä ei pidetä kovin merkittävänä. Uhkakuvia ei toki tulekaan liioitella, mutta mahdollista on, että väärinkäytökset, joita tällaisilla vapailta rahankeräysmarkkinoilla ilmestyisi, olisivat kokoluokassaan ja mielikuvituksellisuudessaan täysin ennakoimattomia. Keräystoiminnan luotettavuus romahtaisi, kun sitä alkaisivat harjoittaa yhä enemmän toimijat, joiden tavoitteet keräämiseen ovat kyseenalaisia. Etukäteisvalvonasta ja lupajärjestelmästä luopuminen ei etenäkään tässä tilanteessa vaikuttaisi perustellulta.

6-7§ Rahankeräysilmoitus ja siinä annettavat tiedot

Rahankeräysilmoitukseen tulisi nykyistä lupahakemusta vastaavasti antaa tiedot mm. luvanhakijaa, keräystarkoitusta, keräyskuluja ja keräystapoja koskien. Voimassaolevan rahankeräysasetuksen määäämiä yksityiskohtaisia hakijaa koskevia tietoja tai keräys- ja käyttösuunnitelmaa ei enää vaadittaisi. Nykyisestä poiketen tietojen oikeellisuutta ei myöskään enää tarkastettaisi, riittävää olisi, että ilmoituksessa on annettu laissa säädetyt tiedot. Tämän jälkeen maistraatti merkitsisi ilmoittajan rekisteriin ja keräyksen toimeenpano voitaisiin aloittaa. Maistraatti voisi ilmoittaa poliisille epäilemästään lainvastaisesti toimeenpantavasta rahankeräyksestä.

Sitä millaiseksi maistraatin toiminta tosiasiallisesti muodostuisi, on mahdoton ennakoida. Mahdollisesti epäilyttävien tahojen epäselviin tarkoituksiin tekemät rahankeräysilmoitukset yleistyisivät siten, että maistraatti olisi jatkuvasti poliisin virka-avun tarpeessa. Mikäli poliisin resurssit eivät riittäisi näiden asioiden tutkimiseen, maistraatit joutuisivat tiukentamaan rekisteriin merkitsemisen ehtoja. Siirryttäisiin takaisin lähemmäs nykyisenkaltaista ennakkollista valvontaa, ilman siihen tarkoitettua lainsäädäntöä.

10§ Rahankeräyksellä saatujen varojen käyttäminen, säilyttäminen ja käsittely

Esitykseen on nykyistä lakia vastaavasti otettu säännös, jonka mukaan saatuja varoja saadaan käyttää keräyksen toimeenpanon kannalta välttämättömiin kustannuksiin. Maistraatti voisi myös rahankeräyksen toimeenpanijan hakemuksesta muuttaa varojen käyttötarkoitusta.

Esityksessä ei ole otettu kantaa toimeenpanon kannalta välttämättömien kustannusten määrään. Perustelujen mukaan näiden tulisi kuitenkin olla sopivassa suhteessa keräystuottoon nähden. Sopivaan suhteeseen vaikuttaisi esityksen mukaan esimerkiksi se järjestäisikö yhteisö rahankeräyksen oman jäsenistönsä vai erillisen käytännön toimeenpanijan toimesta. Uudessa laissa ei voimassa olevan lain mukaisesti säädettäisi rahankeräyksen käytännön toimeenpanijoiden kelpoisuudesta tai kielletyistä käytännön toimeenpanijoista. Perusteluista kuitenkin ilmi, että käytännön toimeenpanon ulkoistaminen olisi jatkossakin mahdollista. Rahankeräysten toimeenpano-oikeuden laajentuessa kaikkiin rekisteröityihin yhteisöihin ja luovuttaessa sallittujen rahankeräystarkoitusten sääntelemisestä saattaisi olla odotettavissa, että rahankeräysmarkkinoille ilmestyisi myös ammattimaisia rahankeräykseen erikoistuneita toimijoita. Tällaisten toimijoiden kelpoisuudesta säättäminen ja keräysten sallittujen toimeenpanokustannusten määrittelemine n tuntuisi tällöin entistäkin tärkeämmältä.

Mahdollisuus muuttaa kerättyjen varojen käyttötarkoitusta sekä erillisestä rahankeräystilistä luopumisen lisäksi lisäisivät mahdollisuuksia järjestelmän väärinkäytön suunnittelemiseen. Esityksen perustelujen mukaan varojen käyttötarkoitusta muutettaessa tulisi pyrkiä kunnioittamaan lahjoittajien alkuperäistä tahtoa. Tällaisen alkuperäisen tahdon määrittelemine n olisi kuitenkin ilmeisen vaikeaa silloin kun sallituista keräystarkoituksista ei muutenkaan säänneltäisi.

12§ Rahankeräyksen toimeenpanon kieltäminen

Maistraatilla olisi lakiehdotuksen mukaan mahdollisuus kieltää rahankeräyksen toimeenpanijaa keräämästä rahaa, jos tämä on laiminlyönyt lain 11 §:ssä säädety n tilitysvetollisuuden. Uudessa laissa ei säädeltäisi nykyisen lain tapaan mahdollisuudesta kieltää keräyk-

sen toimeenpanon jatkaminen, mikäli keräys osoittautuisi lainvastaiseksi jo sen toimeenpanon aikana. Millä perusteella lainvastaisiin keräyksiin jatkossa sitten voitaisiin puuttua keräyksen ollessa vielä käynnissä? Siihen esitys ei anna vastausta.

Myös keräyksen käytännön toimeenpanijan asema kiellon suhteen jää epäselväksi. Ehdotuksen 11 §:n perustelujen mukaan valtakirjan käyttäminen tilitysten allekirjoittamisessa on mahdollista. Mikäli uusille rahankeräysmarkkinoille ilmestyisi rahankeräykseen erikoistuneita toimijoita, jotka huolehtisivat keräysten käytännön toimeenpanosta ja tilityksestä, kohdistuisiko tilitysvelvollisuuden laiminlyönnistä määrätty kielto tällöinkin vain keräyksen toimeenpanijaan? Silloin keräyksen käytännön toimeenpanija voisi kiellosta huolimatta jatkaa muiden asiakkaidensa rahankeräysten toimeenpanoa.

13§ Uhkasakko

Lakiehdotuksen 13 §:ssä on kirjoitusvirhe. Sen mukaan: ”Maistraatti voi asettaa lain 10 §:ssä tarkoitetun kiellon tehosteeksi uhkasakon. Maistraatti voi tuomita lain 10 §:ssä tarkoitetun kiellon tehosteeksi asetetun uhkasakon maksettavaksi.” Pykälää koskevissa yksityiskohtaisissa perusteluissa viittaus on oikein. Kiellosta, jonka tehosteeksi uhkasakon voisi määrätä, säädetään lakiehdotuksen 12 §:ssä. Vaikka kirjoitusvirheet ovat inhimillisiä, valmiin lakiehdotuksen ollessa lausuntokierroksella säädösvalmistelun toivoisi jo edenneen sellaiseen vaiheeseen, ettei karkeita kirjoitusvirheitä itse säädöstekstissä enää esiintyisi.

14 § Rahankeräysrekisteri

Julkisen rahankeräysrekisterin perustaminen saattaisi voimassaolevan rahankeräyslain mukaisessa järjestelmässä olla hyödyllinen uudistus rahankeräysten luotettavuuden ja yleisen lahjoitusvalmiuden lisäämiseksi. Esityksen mukainen kokonaisuudistus sisältää kuitenkin niin paljon rahankeräysten luotettavuutta todennäköisesti heikentäviä ehdotuksia, ettei luottamusta kyettäisi rekisterin avulla korjaamaan.

Esityksen yleisperustelujen taloudellisia vaikutuksia koskevaan osaan ei ole otettu hankkeen kustannuksista kokonaisarviota, johon olisi laskettu mukaan keskeiset kuluerät. Yleisperusteluista käy ilmi, että Poliisihallitus on helmikuussa 2015 ottamassa käyttöön vuosia valmistellun 1,5 miljoonaa euroa maksaneen rahankeräysrekisterin, jota ei voitaisi ottaa uuden rahankeräyslain mukaiseksi rekisteriksi. Uuden rekisterin rakentaminen maistraattien käyttöön tulisi ehdotuksen mukaan olemaan samassa hintaluokassa Poliisihallituksen rekisterin kanssa, ja ilmeisesti myös sen rakentamisessa tulisi kestävä useita vuosia. Uuden rahankeräysrekisterin rakentaminen vaikuttaa erittäin kalliilta ja aikaa vievältä projektilta. Tämä lisää hämmennystä sitä kohtaan, miksi lakia pitää valmistella näin suurella kiireellä, vaikkei uudistusta käytännössä kuitenkaan pystyttäisi nopealla aikataululla toteuttamaan.

19–20 § Rahankeräysrikos ja rahankeräysrikkomus

Myös rahankeräysrikosta ja rahankeräysrikkomusta koskevat sääntelyehdotukset tukevat käsitystä rahankeräyslakia koskevan säädösvalmistelun keskeneräisyydestä. Etenkin rahankeräysrikkomusta koskeva ehdotus vaatisi vielä perusteellisen arvioinnin rikosoikeuden asiantuntijoiden toimesta.

Ehdotetun 20 §:n mukaan tietyt teot, kuten rahankeräyksen toimeenpaneminen ilman tehtyä rahankeräysilmoitusta, määriteltäisiin tahallisesti tehtyinä rahankeräysrikkomuksiksi. Vaikka pykälää koskevissa yksityiskohtaisissa perusteluissa käytetään termiä kriminalisointi, tarkoituksena on ilmeisesti ollut säätää jonkinlainen rahankeräysrikkomuksia koskeva hallinnollinen sanktiomenettely. Sakon määräytymisperusteita tai määräämisprosesseja koskevia säännöksiä lakiehdotukseen ei ole otettu, joten niiltä osin pykälän tarkoitus jää täysin epäselväksi.

Nykyisen rikoslain rahankeräysrikosta koskevassa 17 luvun 16 c §:ssä on sen 1. kohdassa kriminalisoitu rahankeräyksen toimeenpaneminen ilman rahankeräyslaissa tarkoitettua lupaa. Rahankeräyksen toimeenpaneminen ilman lakiehdotuksen mukaista rahankeräysilmoitusta ei jatkossa olisi rahankeräysrikos vaan – rikkomus. Sen sijaan esimerkiksi väärrien tai totuudenvastaisten tietojen antaminen rahankeräysilmoituksessa tai rahankeräystä toimeenpantaessa katsottaisiin rikolliseksi menettelyksi. Se, miksi rahankeräysilmoituksen tekemättä jättäminen olisi lievemmin sanktioitua kuin totuudenvastaisten tietojen antaminen, vaatisi lisäperusteluja. Jos rahankeräyksen toimeenpanija ei olisi tehnyt vaadittua rahankeräysilmoitusta, eikö tämä joka tapauksessa tällöin rahaa kerätessään syyllistyisi totuudenvastaisen, tai ainakin harhaanjohtavan, tiedon antamiseen? Lahjoittajilla on ehdotetun lain 8 §:än perustuva oikeutettu oletus siitä, että heille keräyksen yhteydessä annetut tiedot vastaavat rahankeräysilmoituksessa annettuja tietoja.

Helsinki 27.11. 2014

Aarne Kiviniemi
Johtaja
Sininauhaliitto